

staar her ved Siden af mig (Sabroe), i 4 Timer — jeg siger det uden Kritik overfor det ærede Medlem, jeg misunder ham tværtimod hans fysiske og sjælelige Kræfter og føler megen Sympati for hans Bestræbelser —, saa tror jeg, Landstinget over det hele vilde faa et Slagtilfælde. Saa med denne Erfaring vilde jeg paa ingen Maade kunne have tænkt mig, at jeg skulde have brugt saa mange Ord, som jeg nu indser, jeg maaske skulde have benyttet.

Jeg skal nu komme nærmere ind paa vore finansielle Forhold og gøre Rede for, hvorledes jeg ser paa dem, og hvorledes Stillingen i Øjeblikket er. Men jeg maa gøre en Bemærkning forud, og det er den, at jeg naturligvis er bunden til en vis Reservation i mine Udtalelser. Jeg maa hverken male Tilstanden alt for lyserød eller bruge alt for stærke eller skræmmende Ord. Naturligvis, hvis jeg vilde tale rent partipolitisk, vilde det være mig kært og behageligt at fremstille det saa sort som muligt, men da jeg i Øjeblikket taler som dansk Finansminister, er jeg nødt til og vil og er berettiget til at tage alle Hensyn, saa at det hverken skal virke skræmmende indadtil eller udadtil. Nu er Stillingen den, at Status for os er, kan jeg sige, god. Vi ere ikke ved Statsbankerot, saaledes som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) udtalte, eller i alt Fald udtrykte det ærede Medlem sig saaledes, at han forudsagde, at vi snart kunde komme til Statsbankerot. Dette vilde man kun kunne sige, hvis man gik ud fra, at vi fortsatte saaledes, som vi have begyndt, og som det har været i de sidste Aar. Jeg skulde tro, at vi med en forsigtig Finanspolitik og ved at tage Skeen i en anden Haand ville komme til et forholdsvis gunstigt Resultat om nogle Aar, men i Øjeblikket er Stillingen trykkende, knugende og saare vanskelig. Vi ere omtrent som i en stor Forretning kørte fast, vi have anbragt Kapitalerne saaledes, at de saa at sige ere urørlige. Vi have svindende Indtægter og meget store Udgifter, følgelig have vi megen Brug for kontante Midler, og dem have vi ikke. Det er i Øjeblikket Stillingen. Vi have Underskud paa det Statsregnskab, som er blevet fremlagt af den sidste ærede Finansminister. Vi have stort Underskud paa det nuværende Finanslovsforslag og endelig et Underskud — jeg skal komme tilbage hertil — paa indeværende Finansaar. Alt dette er meget slemt, paa dette maa der raades Bod, og

det er ganske nødvendigt at gaa til ekstraordinære Foranstaltninger i Øjeblikket.

Herpaa skal jeg nu ikke gaa ind i Dag, jeg faar nok senere Lejlighed til at underholde det høje Ting derom. Men man kunde maaske sige: Hvorledes kan Stillingen være saa daarlig i Øjeblikket, hvor kan der trænges til saa mange Foranstaltninger, hvor kan der være Mangel paa kontante Midler; naar man ser hen til, at vi have en nominel Kassebeholdning paa 40 Mill. Kr. og en Reservefond paa 18 Mill.? Det er nu paa dette Punkt, jeg først vil henlede det ærede Tings Opmærksomhed.

Jeg skal begynde med Reservefonden. Om dens Anvendelse eller Anbringelse gives der ingen som helst lovbestemte Regler her i Landet. Reservefonden er af forskellige Finansministre brugt paa forskellig Vis. Man har undertiden raadført sig med dette høje Ting og vel ogsaa med Landstinget, men undertiden har man ogsaa sat sig ud over det. Da Estrup var Finansminister, gjorde han en Gang dette, at han ud af Reservefonden tog en Post paa spanske Statsobligationer, som var bogført for $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., overførte den til Kassebeholdningen, solgte den og tjente 200,000 Kr. ved Salget, saaledes at han lod Pengene blive i Kassebeholdningen, medens Reservefonden ingenting fik. Paa denne Maade er Reservefonden i de sidste 40 Aar nedsat fra 116 Mill. Kr., som jeg tror, den var i 1867, til det, den i Øjeblikket er, 18 Mill. Kr. bogført Værdi. Det viser, i hvilken Grad man ekstraordinært har benyttet sig af Reservefondens Midler, der altsaa ikke alene er til Brug i Krigstilfælde — der har jo ingen Krig været i Danmark siden 1867 til nu. Altsaa, man har brugt Reservefonden som en Nødhjælp, og jeg er ikke sikker paa, om ikke en Finansminister, hvem det nu end var, vilde kunne anvende Reservefonden ogsaa i dette Øjeblik paa den Maade, at han deraf kunde hente sig Hjælp under en vanskelig og knugende Tilstand, og jeg er ikke sikker paa, at han behøvede at raadspørge Rigsdagen derom, ihvorvel jeg vilde tro, det var det klogeste, og at en Finansminister nu under en parlamentarisk Forfatning ikke vel kunde undlade at gøre det, men rent lovmæssigt er der intet til Hinder for at bruge Reservefonden.

Man kunde saa spørge, om det ikke var muligt at bruge Reservefonden i Øjeblikket, saa at disse 18 Mill. Kr. kunde komme os til gode i en ekstraordinær